

کودکان کار

امید خرم / آذر ۱۴۰۰

بهره‌کشی از نیروی کار کودکان کار یکی از عوامل مهم در بالابردن نرخ سود سرمایه است. آمار دقیقی در رابطه با جمعیت کودکان کار در دست نیست. آمار ۴ سال پیش نشان می‌دهد ۲۵۷ میلیون کودک کار در جهان وجود دارد. بعضی منابع آماری در رژیم جمهوری سرمایه ۱۶۰ میلیون را ذکر کرده‌اند که به هیچ وجه قابل استناد نیست. این آمار، کودکان کار در ایران را بین ۳ تا ۷ میلیون بیان کرده‌اند. ولی آنچه اظهار من الشمس است این است که خانواده‌های کارگری به خاطر قهر بی‌امان اقتصادی فرزندان خود را از تحصیل باز می‌دارند تا با کار این کودکان کمی از گرسنگی افراد خانواده بکاهند. واقعیت امر آن است که کودکان خود را به کام سودجویی سرمایه می‌فرستند تا چند صباحی را سر کنند و فرزندان‌شان هم مرگ تدریجی را تجربه کنند. کنوانسیون کودکان کار مثل همه قوانین نظام سرمایه‌داری در جهت سودجویی صاحبان سرمایه است و طبیعی است که دولت‌های سرمایه‌داری این را در راستای منافع صاحبان سرمایه وضع می‌کنند. آنچه رفرمیست‌ها در مدح و ثنای قوانین سرمایه‌داری به توده‌های کارگر حقنه می‌کنند و کارگران را به دخیل بستن آستان

بورژوازی می‌کشاند آب به آسیاب دشمن طبقه کارگر ریختن است. رژیم اسلامی سرمایه سال ۱۳۷۲ عضو این کنوانسیون شد. طبق قانون بورژوازی کودکان تا سن ۱۸ سالگی نباید کار کنند. اما این قانون به ظاهر موجه، بهترین دستمایه برای به کارگیری کودکان کار با دستمزد بسیار کم ۵۰۰ تا ۷۰۰ هزار تومان و کمتر شده است. استثمار وحشیانه کودکان محدود به کشورهای امثال ایران نمی‌شود. در کشورهای با سرمایه‌های امپریالیستی هم این پدیده وجود دارد. در کشورهای امریکای لاتین چون برزیل، مکزیک و... کودکان کار به وفور وجود دارند. در ایران طبق آمار دولت سرمایه، ۴۹۹ هزار کودک کار بین ۵ تا ۷ سال وجود دارند که در خیابان‌ها به زباله گردی و گل‌فروشی مشغولند. این بخش از کودکان کار در خیابان‌ها سرگردان در جست‌وجوی پر کردن شکم خود هستند. به خاطر موقعیت کاریشان به چشم می‌آیند اما بخش عظیمی از ۸ سال تا ۱۸ سال در مغازه‌ها پادویی می‌کنند و بخش بزرگتری در کارگاه‌ها با دستمزدی بسیار ناچیز یک میلیون و زیر یک میلیون در کارگاه‌های مختلف کار می‌کنند. اکثراً در روند کار به بیماری‌های کشنده مبتلا می‌شوند. در

کارگاه‌های کوچک نساجی با کار ۱۲ ساعته یا بیشتر به بیگاری کشیده می‌شوند. صاحبان سرمایه به خاطر دستمزد پایین و عدم پرداخت بیمه به استخدام این قبیل کارگران بیشتر مایلند. از این طریق هزینه تولید کالا را کاهش می‌دهند و از سوی دیگر بیشترین تولید ارزش اضافی را انباشت می‌کنند. خطر ابتلا به بیماری‌های عفونی و مشخصاً کرونا موضوع جدی دیگری است که زندگی کودکان کار را تهدید می‌کند. کودکان کاری که به کار جمع‌آوری زباله و تفکیک زباله‌ها مشغولند با دستمزد نازل توسط مقاطعه‌کاران به کارگرفته می‌شوند و بسیاری از این کودکان کار به انواع بیماری‌ها مبتلا شده‌اند. شدت و حدت این بیماری‌ها چنان بالا گرفته که روزنامه‌های دولت سرمایه هم به آن پرداخته‌اند اما سودآوری تولید ارزش اضافی آن چنان بالا است که کار کودکان که به طلای سفید معروف است مقاطعه‌کاران دولتی و خصوصی برای سهم‌بری بیشتر از حاصل کار این کارگران را به جان هم انداخته‌اند. سو استفاده‌های جنسی از کودکان کار خود ماجرای جان‌سوزی است که باید در فرصت دیگری به آن پرداخت.